

[Thorvil Kristensen.]

sat et udvalg af dette høje ting til at modtage oplysninger om disse spørgsmål, for at vi bedre kan bedømme tingene, når de danske forsvarslove til sin tid skal frem til en mere afgørende revision. Men i spørgsmålet om Tysklands genvæbning er der grund til at spørge: Hvad mener de militære sagkyndige, som er vore tillidsmænd, som er den vestlige verdens tillidsmænd i disse spørgsmål? Og her vil jeg gerne med den højtærede formands tilladelse citere, hvad chefen for den vesteuropæiske øverste kommando indenfor NATO, general Gruenther, udtalte den 22. februar d. å. General Gruenther sagde følgende, som jeg beder om at måtte citere i dansk oversættelse:

„Det spørgsmål stilles undertiden: Hvad nytte er 12 tyske divisioner til i en atomtidsalder? De 12 tyske divisioner sammen med de tyske luft- og søbidrag udgør forskellen mellem en sekundær strategi og en meget mere ønskelig fremskudt strategi. Dette er sandt, ikke på trods af atomalderen, men på grund af den. Vi må have et tilfredsstillende skjold af allierede land- og luftstyrker for at forhindre en fjende i at avancere i vidt spredte formationer. Dette skjold må være stærkt nok til at tvinge en angribende fjende til at koncentrere sig i sine anstrengelser for at bryde igennem. Sådanne koncentrationer ville være yderst sårbare overfor angreb fra vore nye våben.“

Dette var citatet af general Gruenthers udtalelse den 22. februar, og det betyder, at den øverste militære sagkyndige, som NATO råder over i Europa, har den opfattelse, at atomvåbnenes fremkomst har forøget og ikke formindsket betydningen af et tysk forsvarsbidrag. Det mener jeg er det bedste, der i øjeblikket er mulighed for at sige om den militære side af denne sag.

Hvad angår det politiske, har det jo været meget diskuteret i de forløbne måneder, og der er naturligvis sagt meget om farlige tendenser i den politiske udvikling i Tyskland. Her må jeg nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde i oktober, nemlig at disse tendenser er farlige, både hvis vi gennemfører Parisaftalerne, og hvis vi ikke gør det. Jeg er enig med den højtærede stats- og udenrigsminister, når han i sin fremsættelses-tale talte om, at de forsøg, man gjorde i

mellemløbsårene med hensyn til at holde Tyskland nede, at forsømme at give de demokratiske kræfter i Tyskland den fornødne støtte, ikke opfordrer til, at man forsøger den samme udvej nu igen. Jeg mener derfor at kunne sige, at de farlige tendenser, der måtte være i tysk politik, i det mindste er lige så farlige, hvis vi kunstigt forsøger at holde Tyskland nede, som hvis vi tillader Tyskland at udføre en stats normale funktioner.

Dette er de politiske overvejelser, som man må anstille i dag og også måtte anstille for et halvt år siden. Ud fra disse begrundelser og under henvisning til det, jeg har sagt om det militære, kan vi i venstre tiltræde forslaget til folketingsbeslutning om Danmarks godkendelse af Tysklands tiltrædelse af Den nordatlantiske Traktat.

Om spørgsmålet om en folkeafstemning, hvorom der jo foreligger både et lovforslag fra det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) m. fl. og et forslag til folketingsbeslutning fra det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, skal jeg sige følgende. Venstre kan ikke tiltræde disse forslag, ikke fordi vi underkender den betydning, folkeafstemninger i visse henseender kan have; vi har jo i den nye grundlov gjort muligheden for en folkeafstemning om en række spørgsmål til et fast led i vort forfatningssystem, og venstre har medvirket hertil; de synspunkter, vi anlagde ved grundlovens gennemførelse, vedkender vi os også i dag, men det fremgår jo tydeligt af formuleringen af den pågældende grundlovsbestemmelse, at det ikke er alle forslag til beslutninger eller lovforslag, der efter lovgivningsmagtens bedømmelse egner sig til folkeafstemning, og herom vil jeg gerne gøre en principiel og almindelig betragtning gældende. Jeg vil gerne have dette sagt, også fordi det kan have en vis betydning med henblik på eventuelle senere tilfælde af lignende art.

Betragtningen er den, at udviklede udenrigspolitiske spørgsmål efter min opfattelse hører til de områder, hvor man skal være mest forsigtig med at anvende folkeafstemningstanken. Dette er ikke et mistillidsvotum til den danske befolkning i almindelighed, men det er simpelthen en realistisk vurdering af den situation, der foreligger, når et land skal tage stilling til vigtige og vanskelige udenrigspolitiske spørgsmål. Det